

ved Obligationer, udstedte af en Tiende-bank, saa vil Følgen jo være den, at alle de Obligationer, hvorved Præstetienden afløses, blive baandlagte hos Stiftet. Alle de Obligationer, som skulle henlægges til Kirkernes Vedligeholdelse, blive baandlagte ligeledes hos Stiftet. Og alle de Obligationer, der afgives til Tiendeejere af den afløste Kirketiende, ville for største Delen blive baandlagte hos de Institutioner eller de Fideikommissarier, der vare Ejere af Tienden, saaledes at af alle disse Tiendeobligationer er det kun en forsvindende Del, der vil komme paa Markedet; saa jeg forstaar aldeles ikke, hvad Nytte man skal have af en saadan Tiendebank. Den vil være overordentlig kostbar. En Kontorchef eller en Fuldmægtig i Finansministeriet vilde med største Lethed kunne lave disse Obligationer og faa dem uddelte, hvor Tienden skulde afløses, og der behøvedes ingen Bank for at fordele disse Tiendehypotekbeviser, eller hvad man vil kalde dem, til de paagældende. Der vil kun kunne komme den Del af Kirketienden paa Markedet, som blev Tiendeejernes Andel, og af disse kun de Obligationer, der tilhøre Folk, som ikke ere tvungne til at baandlægge dem. Thi Fideikommissarierne ere jo tvungne til at baandlægge dem under Justitsministeriets Varetægt, og alle offentlige Institutioner baandlægge dem ogsaa. Af Præstetienden kommer der ingen ud paa Markedet, og af Kirketienden, som sagt, kun de, der tilhøre de private, og af Kongetiendens Hypotekbeviser ville ogsaa kun de komme ud, som tilhøre enkelte private, hvorimod alle de, der tilfalde offentlige Institutioner, Fideikommissarier og lignende ville blive baandlagte. Hvis man lod Finansministeriet ganske simpelt udfærdige disse Beviser og uddele dem til de paagældende Ejere, var hele denne Operation udført, og der kunde de blive og forrentes til vedkommende Ejere, samtidig med at den hidtidige Tiendeyder forrentede den Prioritet, som Staten faar i Stedet for Tienden i hans Ejendom. Derved vil der bespares en Del af Omkostningerne. Yderligere forekommer det mig, at man gerne kunde hjælpe Staten til at faa saa lidt Tab som muligt, og det vilde ske, hvis man lod Tiendeyderne ligefrem udstede Obligationerne til Staten for den resterende Tiendeydelse, som vedblivende skal ydes i 55 Aar. I det Øjeblik, Staten faar en saadan Obligation, har den Sikkerhedspann for den Ydelse, den igen skal give til Tiendejerne. I Tidens Løb vil saa Konjunkturerne stille

sig saaledes, at man, uden at optage Statslaan, blot ved at deponere disse Prioritets-Obligationer som haandfaaet Pant i udenlandske eller indenlandske Banker, vil kunne gøre meget billige Laan — det er der ikke Spørgsmaal om — vel til 3 pCt., og hvorfor skal man saa ikke lade Staten have den Indtægt, som resulterer af at tage et Laan i Udlandet til 3 pCt. og faa det forrentet af de hidtidige Tiendeydere med 4 pCt. — altsaa en Forskel af 1 pCt. i Rente. Herved vil man i Løbet af 30—40 Aar kunne amortisere hele Laanet i Udlandet. Det er en Fordel, som Staten kan have, og saa synes jeg, vi skulle give den Lejlighed til at faa den ved Afgiftelsen af denne Paragraf. Jeg vil yderligere sige, at jeg forstaar ikke Herligheden ved at de hidtidige Tiendeydere skulle tillige amortisere deres afgivne Prioritet. En halv Procent Rente mere har meget at sige for de paagældende. 4 pCt. vilde være nok og passende. Naar Tiendeyderen faar Kapitalen nedsat med $\frac{7}{25}$, vil han godt til evige Tider kunne blive ved at forrente den med 4 pCt. som en Staten tilhørende Andel i alle Ejendomme. Det vilde have stor Betydning i kommende Tider for Staten. Og vil den paagældende Ejendomsbesidder, den hidtidige Tiendeyder absolut opspare den halve Procent aarlig, kan han gøre det og sætte den i Sparekassen. Om 55 Aar vil Staten staa med Prioritet i Ejendommen for Tiendens nedsatte Værdi, og samtidig staa Ejereren med en Kapital i Sparekassen, der akkurat svarer til denne Tiendes Størrelse, og saa har han den Fordel at have kontante Penge at give til Arvingerne uden at behøve at optage Laan. Det forekommer mig, at det vilde være i høj Grad i Statens Interesse og ubetinget ogsaa i den paagældende Tiendeyders Interesse, om det blev ordnet paa den Maade, altsaa at man kapitaliserede Tienden nedsat med $\frac{7}{25}$ som her foreslaaet, og saa overlod Staten successivt at indvinde frit denne Andel i hans Besiddelse ved Hjælp af belejlige Laan i Udlandet. Jeg henstiller til det eventuelle Udvalg, at det tager disse Bemærkninger under Overvejelse. Jeg tror, det vil være til gensidig Fordel for Staten, Tiendeyderne og for Resten ogsaa for Tiendejerne.

J. Sørensen: Jeg betragter det foreliggende Forslag som et Supplement til de Skattelove, vi have behandlet i de sidste Dage, og jeg vilde anse det for en stor Fejl, om vi ikke sørgte for at faa det gen-